

Mektup

– G ö k ç é ! · 15 Haziran 2012

Bugün kendimce sana bir mektup yazıyorum sevgili. İçinde mısralar değil, uzun uzadıya haykırışlar hâkim. Uzaktasın çok uzakta. Hangi postacıya versem ulaşmaz mektubum sana... Biliyorum...

"HABERDARIM..."

Her vakit nefes aldığını, acıktığında yemek yediğini belki üzerine tatlı yediğini hatta su içtiğini bile biliyorum. Nerden biliyorsun deme sakın bana. Şakaklarımdan aşağı kan sızar. Dokunuşlarını unuttun mu yoksa? Seni nasıl anladığımı? Her sevişilerimde beni bir başıma, hiçbir şey olmamışçasına koyup gittiğini, her gelişinde nasıl bir heyecanla kapımı açtığımı unuttun mu? Gözlerinin gözlerime değdiğini unuttun mu? Hatırla yar, hatırla sevgili... Bil sevgili, anla sevgili, hisset sevgili. Duy sevgili "haberdarım".
GÖNLÜMÜN SAHİBİ(!)

Ey gönlümün sahibi... Kirayı almadın bu ay. Acıdın mı yoksa bana. "Ne kadar da yazık" mı dedin şu yaptıklarına? Anlamadın yar, sen beni anlamadın. Anlayışlarımda kayboldun sen ama bir kere bile anlamadın. Benim ne kadar zengin olduğumu görmeyecek kadar fakir olan sendin. Yüreğin tam takır kuru bakırdı sevgili. Buzdolabından farkın yoktu. Aynı işlevi görüyordunuz. Derecesi fazla yüksek olunca (sevginin) çürütürsün içindekini. (beni)

"Hiç bir şeyim yok, senden başka. Yani ölesiye zenginim"

diye mırıldanışlarımı duymadın. Hayallerimin arasında, gerçek yaşantılar parmaklıklar oldu bana. Bir türlü gerçeklerden fırsat bulup da hayallerime ulaşamıyorum.

Sokağa çıktığında, sahil kenarında beni hiç görmedin.

Denizin içinde yaşadığım günleri bilmedin. Martılar gibi etrafında uçtuğum zamanlarım var arşivimde.

Belki bir küncü tanesi değer, ellerinden gelen.

Hiç korkmadım ben. Korkmak için sahiplenmek gerekirdi. Güneşin batışını izlemek beklide... Karanlıkta nasıl kalınır, titrek parmaklarla?

Çamurlu ayakların üşümüş olmalı, gittiğin mevziler seni ısıtmamış.

Ganimetle doymak nedir bilmezsin sen. Sen sadık değil, hoşgörülü değil, sen acımasız bir kraliyet ülkesisin. Sen çıkmaz sokakların, en son ki sokak lambasında ki sivrisinek kadar etmiyorsun. O bile mide bulandırıyor, sen bunu dahi beceremiyorsun. Öyle bir şeysin ki gitmelerinden öteki kavşaktan dönemiyorsun bile... Oysa ne kadar da profesyoneldin değil mi? Nasıl güzel öğrenmiştin sürmeyi, gidişleri sürdürmeyi. Eline, gözüne 'Canına' bulaştırmayı... Ne kadar bulaşıcı olmuş. Ne kadar bu acı olmuş. Ne kadar da candan öte olmuş.

Sormak gerek mi seni? Sığar mı acaba bir çuval edebe. Sığar mı yaptıklarına? Sığar mı sayfalarıma? Anlatman halini...

Boş versene, ne gerek var kirletmeye bembeyaz sayfaları, saman sarısı düşünceleri, rengârenk

umutları...

Sormuyorum öyleyse. Ne halin varsa gör. Söylüyorum, sövüyorum. Hepsi sadece külleri soğutmak için...

Silkelenmiş bir soba gibi. İçimi boşaltıyor, rahatlıyorum. Ve biliyorsun sobanın içi boş olunca daha rahat yanar. Kendimi yakıyorum. Yanıyorum. Ateşe körükle gidiyorum...

Son olarak diyorum ki; sen bir yalan kadar gerçeksin. Belki biraz daha fazla... Sen yine de nefesini eksik etme üzerimden, süsüm bozulur.